

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ ตรี้อยพิสุทธิ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๖/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๕๐

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๓๓ หรือไม่ แต่โดยที่รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวถูกยกเลิกไปแล้ว และหลักการตามมาตราดังกล่าวถูกนำมาบัญญัติในมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงรับวินิจฉัยให้ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เป็นบทบัญญัติ ว่าด้วยการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้น โดยกำหนดให้ผู้อุทธรณ์จัดทำอุทธรณ์ เป็นหนังสือยื่นต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง และผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แทนคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์นั้นด้วย อันเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับแก่คู่ความทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายโจทก์หรือฝ่ายจำเลยในศาลชั้นต้น ที่เป็นฝ่ายอุทธรณ์อย่างเท่าเทียมกัน และการวางเงินดังกล่าวไม่อาจถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ปฏิบัติตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วในขณะที่ยังมีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์ เนื่องจากคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งยังไม่มีสิทธิ ได้รับเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวแต่อย่างใด บทบัญญัตินี้จึงไม่ใช่บทบัญญัติที่จำกัดสิทธิในการ อุทธรณ์ แต่เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งเท่านั้น ส่วนมาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นบทบัญญัติที่กล่าวถึงการจัดระเบียบและวางโครงสร้างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม ว่าเป็นไปตามลำดับชั้นศาล คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เว้นแต่รัฐธรรมนูญหรือ กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งมีความหมายว่าการใช้อำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของ

ศาลยุติธรรมต้องดำเนินไปตามลำดับชั้น แต่มิได้มุ่งหมายให้สิทธิแก่คู่ความที่จะต้องดำเนินคดีในศาลยุติธรรมให้ครบทุกลำดับชั้นศาลเพราะมีหลายกรณีที่ต้องยุติเพียงศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์เท่านั้น กฎเกณฑ์ดังกล่าวใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงหรือเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และไม่เกี่ยวกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หากผู้อุทธรณ์ไม่มีเงินหรือหาเงินมาวางไม่ทัน ก็อาจขออนุญาตอุทธรณ์อย่างคนอนาถาหรือขอขยายเวลาวางเงินก็ได้ สำหรับมาตรา ๒๑๕ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า รวมทั้ง มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๕๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ไม่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ